

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire stands in a grand, ornate hall. The woman, with blonde hair, wears a light blue, flowing, off-the-shoulder gown with a high slit and is holding a cigarette. The man, with dark hair, wears a black tuxedo with a white shirt and a black bow tie. They are looking at each other. The background features a large, ornate chandelier, a checkered floor, and a window with white frames. The overall atmosphere is elegant and romantic.

Natalie Andersonová
Ve světle
královny lásky

NATALIE ANDERSONOVÁ

VE SVĚTLE
KRÁLOVY LÁSKY

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

v lednu jsem uvažoval o tom, že pro autorky mých příběhů jsou klasické pohádky sice častou inspirací, ale v drtivé většině případů si pohrávají s osudy Sněhurky a Popelky, občas se objeví Šípková Růženka, sem tam Kráska a zvíře. Tenkrát mně udělalo radost netypické použití Červené karkulky v příběhu Dívka v červeném... a vidíte, máme ji tu zase!

Tentokrát je to v povídce Rande s miliardářem, a příběh je ještě mnohem karkulkovatější. Je tu les i babička, nevinná dívka v červeném plášti – a pochopitelně zlý vlk. Jenže ten vlk se musí Karkulky bát více než ona jeho! Protože ví, že za to, co se jí chystá provést, zaplatí vysokou cenu.

To je další atribut pohádek, který je pro mé příběhy typický. Když někdo udělá něco zlého – zaplatí za to. Protože v každé pohádce přece musí být zlo potrestáno! A nejinak je tomu i s naší Červnou karkulkou... a s tím vlkem. I když ono je trochu obtížné určit, kdo je tady vlastně ten zlý!

Ale to už bych prozrazoval moc.

No a samozřejmě je tu ještě jeden pohádkový kánon, který musí být vždycky dodržen. Nakonec musí zvítězit láska.

Takže ještě naznačím: nemusíte se o toho vlka zase až tak moc bát!

S láskou

Váš Harlequin

Natalie Andersonová

**VE SVĚTLE
KRÁLOVY LÁSKY**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Shy Queen in the Royal Spotlight

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Natalie Anderson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6829-5 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6830-1 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6831-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Fi?“

Hester Mossová uslyšela prásknutí dveří do bytu a ztuhla.

„Fifi? Kde, hrome, jsi?“

Fifi?

Sotva pochopila, komu hluboký hlas patří, zalapala po dechu. Jako asistentka princezny Fiorelly se během jejich studií v Bostonu setkala s mnoha důležitými lidmi, v jejichž kruzích se sestra panovníka království Triscari pohybovala, v blízkosti jejího bratra se ale ocitla jen jednou. Bylo to při nějaké dávno zapomenuté společenské události a Hester nedostala příležitost s ním osobně promluvit.

Stejně jako celý svět ale věděla, že je princ Alek sebevědomý, arogantní a privilegovaný. Nebylo vcelku divu, byl následníkem trůnu ostrovního státu ve Středozemním moři, oblíbeného letoviska bohatých a mocných.

Nevěděla, že má Alek v plánu navštívit svoji sestru. V rozvrhu, v došlé korespondenci, kterou pro princeznu pečlivě spravovala, o něm nebyla jediná zmínka. Napadlo ji jediné vysvětlení – princ se chtěl vyhnout pozornosti médií.

Proč ale křičí?

„Fifi?“

S princeznou nikdo nikdy nemluvil tak důvěrně

a s téměř hmatatelnou netrpělivostí. Napadlo ji, že by měla zůstat potichu a někam se hbitě skrýt, pak si ale domyslela, že by bylo jen otázkou několika chvil, než by Alek vtrhl i do její ložnice, kde právě krmlila toulavého kocoura. Hodila zpoza rohu ostražitým pohledem a raději se rozběhla do obývacího pokoje, aby se s ním setkala na neutrální půdě.

Stál přímo uprostřed místnosti. V přítomnosti prince Aleka Salustriho z Triscari se byt, o který se s princeznou Fiorellou dělila, smrškl na velikost skladovacího kontejneru. Už po prvním pohledu zjistila, že na něj může jen ohromeně třeštit oči.

Jeho štíhlou postavu halil černý oblek s černou košilí a vázankou. V prstech držel letecké sluneční brýle a z držení jeho štíhlého těla vyzařovala nezastíraná netrpělivost. Působil, jako by nepochyboval, že mu patří celý svět.

Teprve ve chvíli, kdy na ní spočinul očima, pocítila celou sílu jeho hněvu. „Aha,“ vyhrkl zlostně. „Vy jste ta sekretářka.“

Nebylo to poprvé, kdy si Hester uvědomila, že není vším, čím by chtěla být. Se sebedůvěrou menší, než jakou by v takové chvíli uvítala, si pomyslela, že by jí mělo být dokonale lhostejné, jestli v rozmazleném princovi s pověstí playboye budí hněv. „Vaše Výsosti...“ Přikývla mu na pozdrav, měla ale příliš ztuhlá kolena, než aby dovedla udělat pukrle. „Princezna Fiorella tu bohužel není.“

„To vidím,“ zaskřípal zuby. „A kde tedy je?“

Vědomě nechala paže u boků, aby na sobě nedala znát úzkost. Součástí její práce sice bylo chránit princeznu před nežádoucí pozorností, těžko ale mohla bránit její soukromí před někým, kdo byl její jediný příbuzný a navíc stál na nejvyšší příčce společenského žebříčku. „V biologické laboratoři,“ hlesla. „Měla by sem přijít za necelou půlhodinu, leda by se cestou zpět stavila na kafe.“

„Sakra.“ Po tváři mu bleskl další záchvěv emocí. Obrátil se a neklidně přešel pokojem. „Je mezi lidmi?“

Hester mlčky přikývla.

„A nemá s sebou telefon?“

„Má ho její tělesný strážce, ale princezna je raději, když se může plně soustředit na pokusy. Mám jí dát vědět, že...“

„Ne,“ přerušil ji zhurta. „Musím si s ní promluvit mezi čtyřma očima. Počkám tu na ni.“

Působil tak rozezleně, až Hester napadlo, že by nebylo od věci poslat Fiorelle potají varovnou zprávu, pak ale usoudila, že bude moudřejší jeho vůli neodporovat. Ostražitě pozorovala každý jeho pohyb. Právě obcházel její vzorně uklizený psací stůl a ani na okamžik se při tom nepřestal mračit.

„Můžu pro vás něco udělat?“ Mrzelo ji, jak nervózně její dotaz vyzněl. S princeznou dovedla hovořit jako s každým jiným, u jejího bratra si ale stejně jako u ostatních mužů nebyla jistá, jak se má chovat.

Zastavil se a sklouzl po ní očima, jako by si teprve teď uvědomil, že není v pokoji sám. Oplatila mu pohled a vstřebala čern jeho očí. Nedovedla si ujasnit, jestli na ni působí duchaplně, nebo naopak bezduše a necitelně. Jistě věděla jen tolik, že ji ve zlomku vteřiny uhranuly.

Trochu opožděně si uvědomila, jak hloupě její otázka vyzněla. *Jak bys mohla něco udělat pro takového muže?*

Než mohl odpovědět, zabzučel mu v kapse telefon. Netrpělivě jej vytáhl a přijal hovor. Několik chvil jen naslouchal, pak podrážděně vyhrkl: „Už jsem řekl, že ne.“

Hester i přes celou šířku pokoje uslyšela z druhého konce linky žadonivý, trochu omluvný hlas.

„Neudělám to,“ odsekl znovu tvrdě. „Už jsem přece veřejně ohlásil, že žádná zatracená svatba nebude.“

Nehodlám...“ Odmlčel se, a zatímco naslouchal dalším slovům, jimž Hester nerozuměla, jeho tvář zvažněla a potemněla. „Dobře, najdeme tedy jiný způsob. Nebudu...“ V půli věty italsky zaklel a hned nato vychrlil několik vět v mateřském jazyce, jimž neporozuměla.

Ucítla, jak se jí zmocňuje pocit trapnosti, a zjistila, že neví kam s očima. Upřela pohled na desku psacího stolu a přála si, aby teď mohla zmizet jako pára nad hrncem. Pochopila, že Alek její přítomnost vůbec nebere na vědomí, a pokud ano, nebrání mu to přímo před ní zpochybňovat zákony své země.

Z novin i od Fiorelly věděla, že před deseti měsíci zemřel jejich otec a že pokud by měl být princ Alek korunován na krále, musel by se nejprve oženit. Ani jedna z nevěst, o kterých se spekovalo na stránkách bulvárního tisku, v něm ale nevzbudila ani špetku zájmu. Podobně lhostejným ho očividně nechávala i rostoucí netrpělivost jeho lidu.

Napadlo ji, že se Alek možná ještě nestačil vyrovnat s otcovou smrtí. Byla při tom, když Fiorella propadla beznaději a zármutku, a snažila se jí v jejím údělu všemožně ulevit. Rozuměla jí a sama dobře věděla, jak kruté je osiřet. Byla ráda, že se poslední dobou princezna konečně začala více pohybovat mezi lidmi a našla si nové přátele.

Její bratr se na rozdíl od ní z veřejného života nestáhl, právě naopak. Během posledního měsíce se nechal každý večer vyfotografovat s jinou ženou, jako by tím chtěl všem dát najevo, že odmítá uznat staletý zákon podmiňující jeho nástupnictví, podřídít se mu a usadit se v manželství.

Alek zatím strčil telefon zpět do kapsy a znovu se k ní obrátil čelem. Zatímco se Hester zmateně snažila vymyslet, co by mu teď pověděla, ozvalo se z ložnice tlumené žuchnutí.

„Co to bylo?“ Naklonil hlavu k rameni a znovu jí

tak připomněl dravého ptáka, který právě zbystřil svoji příští oběť. Když se instinktivně postavila mezi něj a dveře, zlostně se otázal: „A proč mě nechcete pustit do jejího pokoje?“

„Nic...“

„Jsem její bratr. Co přede mnou skrýváte? Je tam snad s nějakým mužem?“ Než stačila odpovědět, obešel ji a rozrazil dveře, jako by tu byl doma.

Rozběhla se za ním a cestou do jeho zad zamumlala: „Jistě, co jiného byste si taky pomyslel. Zrovna vy.“

Zastavil hned mezi věřejemi. „Co to, u sta hromů, je?“

„Vystrašená kočka.“ Protáhla se kolem něj a opatrně přistoupila k napůl divokému zvířeti, aby jej ještě více nevyděsila.

„Co tu dělá?“

„Krmí se.“ Opatrně kočku zvedla a otevřela okno. „Tedy, krmila, dokud jste ji nevystrašil.“

„Nechce se mi věřit, že by si Fiorella pořídila kočku,“ zhodnotil zvíře nevrlym pohledem. „Krom toho to není zrovna čistokrevný exemplář, no ne?“

Ucítila, jak v ní začíná doutnat hněv. „Je to kocour, to jen tak mimochodem. Možná není hezký na pohled, ale je osamocený. Chodí sem jíst každý den.“ Postavila kocoura na úzký parapet.

„Jak se teď dostane dolů?“ zajímal se Alek. Přešel k oknu a sledoval, jak kocour sestupuje po požárním schodišti a poslední tři metry k zemi zdolává plavným skokem. „Hm, působivý výkon,“ uznal.

„Víš, jak přežít,“ zamračila se a nakrčila nos. Rychle zamrkala, ani tak se jí ale nepovedlo zakrýt, jak se jí do očí derou slzy.

„To jste zrovna potáhla nosem?“ optal se překvapeně Alek. „Vy jste na kočky alergická?“

„Ano. Proč by ale měl hladovět jen proto, že se k němu nehodím?“ položila mu řečnickou otázku.

Vytáhla z krabičky u postele papírový kapesník a významně se vysmrkala.

Princ o ni ale zřejmě znovu ztratil i poslední špetku zájmu, protože si teď zaujatě prohlížel její postel. Prozkoumal i obálky knih, které ležely hned vedle krabičky kapesníků, a poznamenal: „Nevěděl jsem, že Fifi čte tolik detektivek. Myslel jsem, že ji zajímají jen zvířata. A jak se v tomhle mrňavém kamrlíku vůbec dovede otočit?“

Hester se pokusila na pokoj podívat jeho očima. Spatřila úzkou místnůstku s ještě užší bílou, rádoby starožitnou postelí. *Pečlivě urovnaný sloupek knížek... a k tomu toulavá kočka.* Připadlo jí, že výmluvněji už ani působit nemůže.

„Kde má Fifi všechny svoje věci?“ optal se Alek se zamračením, zatímco přejížděl prstem po malé dřevěné skřínce, jediném ozdobném předmětu v pokoji.

Hester ztuhla a usoudila, že déle už vysvětlení odkládat nemůže. „Tohle není ložnice princezny Fiorelly.“ Zaskřípala zuby a dodala: „Je to můj pokoj.“

Ztuhl a ucukl prsty od vyřezávaného víka krabičky. „Proč jste to neřekla rovnou?“

„Protože jste sem vtrhl dřív, než jsem k tomu dostala příležitost. Nejspíš jste vždycky zvyklý dělat, co se vám zrovna zlíbí,“ odsekla. Teprve teď ji popudilo, jak jí vtrhl do soukromí, i vlastní neschopnost ohradit se proti jeho vpádu dříve. Bezděky si před tělem sepnula ruce, hlavu ale držela zpříma.

Už dávno se naučila, jak se chovat v blízkosti mocných a jak zařídit, aby ty, kdo ji chtějí ponižovat, přestala šikana bavit. Jediný způsob spočíval v zachování klidu a rozvahy, alespoň navenek. *Nikdy jim nesmíš ukázat strach.*

Princ Alek si ji změřil dlouhým, překvapeným pohledem, pak se ale výraz v jeho tváři změnil a z hrudi se mu vydralo zasmání.

Teď bylo na ní, aby se zatvářila překvapeně. Ještě

nikdy na vlastní oči nespatriła, aby se dospělému muži dělaly při smíchu na tváři dolíčky. Její nálada vmžiku přešla od rozpaků a pocitu tísně k upřímnému údivu.

„Myslíte si, že jsem rozmazlený?“ optal se, když jeho smích ustal.

„A jste?“ odvětila, než si stačila uvědomit, co povídá.

„Nemyslím. To by mě okolí nemohlo nutit, abych si našel nevěstu,“ prohlásil pomalu.

„Myslíte kvůli korunovaci?“ Těžko mohla předstírat, že neví, čeho se týkal jeho telefonický rozhovor.

„Ano, jen kvůli korunovaci,“ odvětil suše a nenuceně vyšel z její ložnice a nenucenými, plavnými pohyby, které byly v příkrém protikladu k jeho předchozí ráznosti. „Oni ten hloupý zákon prostě nezmění.“

„Že by pro vás byl demokratický proces příliš hořká pilulka?“ optala se a kupodivu ji potěšilo, že ani on nemůže vždy prosadit vlastní vůli bez ohledu na názor okolí. „Že by vaše královská rada alespoň jednou neudělala, co jí nakážete?“

Obrátil se k ní a zhodnotil ji chladným pohledem. „Ten zákon je zastaralý. Měl se už dávno změnit.“

„Je to tradice,“ odvětila a s pokrčením ramen kolem něj prošla doprostřed nevelkého obývacího pokoje. „Možná je na pocitu stability a neměnnosti něco uklidňujícího.“

„Stability?“

V tónu jeho hlasu zaznělo cosi, co ji přimělo rychle se ohlédnout. Překvapeně zjistila, že si právě zaujatě prohlížel oblíny jejího pozadí. Ucítala, jak ji polévá horkem, i když věděla, že o ni Alek nemá zájem a že je zvyklý hodnotit očima všechny ženy, s nimiž se potká. Ucítala, jak v ní narůstá hněv. „Stability v tom smyslu, že země nemá monarchu, který se pořád jen honí za sukněmi,“ prohlásila vyzývavě.

Opřel se ramenem o zárubeň dveří ložnice a rty

se mu zvlhnily ironickým úsměvem. „Pořád ne. Každý čtvrtek si dávám pohov.“

„Dnes tedy máte volno?“

„Jistě.“ Sklouzl jí po těle dalším hodnotícím pohledem, když se jí ale vrátil k jejím očím, tvářil se vážně. „Opravdu si myslíte, že je správné někoho nutit k sňatku, aby se mohl ujmout práce, na kterou ho už od malička připravovali?“

I když otázku pronesl nenuceně, z držení jeho těla vyzářovalo napětí.

„Ptáte se, jestli bych obětovala osobní život své zemi? Myslím, že ve vašem případě může mít sňatek z rozumu spoustu výhod.“

„Výhod?“ zopakoval po ní s nedůvěřivě svráštěným obočím. „A jakých?“

Nepochybovala, že nechce dopustit, aby mu vyschl zdroj povolných známostí na jednu noc. „Co třeba kdybyste předem uzavřel správnou dohodu se správnou ženou?“ navrhla bez jediné známky citového zaujetí. „Oba byste věděli, do čeho jdete. Bylo by to chladné a logické rozhodnutí pro dobro národa.“

„Chladné a logické?“ zopakoval a znovu svrástil obočí. „Co jste, robot řízený počítačem?“

Usoudila, že v tuto chvíli by jí to přišlo vhod. Nelíbilo se jí, jak jí Alek připadá přitažlivý, i když dobře zná jeho nevalnou pověst. Napadlo ji, že stejně působí na všechny ženy, které se ocitnou v okruhu deseti metrů. *Proti muži tak obdařenému šarmem jsou nejspíš obyčejné smrtelnice dokonale bezbranné.*

„Možná byste se mohl zasadit o změnu toho zákona, až budete král,“ pokrčila rameny. Chtěla co nejdříve ukončit rozhovor na téma, které vůbec neměla načítnat.

„To asi ano. Jenže abych se stal králem, musím se nejdříve oženit.“

„Tak to je opravdu neřešitelná situace,“ připustila nedbale.

„Ten požadavek nijak to nesouvisí s mými schopnostmi zastávat úřad. Je to prostě přežitek,“ zamračil se.

„Tak proč se jednoduše nedohodnete s některou ze svých mnoha přítelkyň?“ zamumlala. „Nepochybuj, že by se každá z nich ochotně ujala břemena stát se vaší manželkou.“

Zasmál se a v očích se mu zablesklo. „Nemyslete si, že jsem na to nepomyslel. Problém je v tom, že by to všechny vzaly moc vážně a začaly si myslet, že se mnou zůstanou navždy.“

„Ano, dovedu si představit, že *tohle* by mohl být problém,“ přikývla ironicky.

Odpoutal se ode dveří a přistoupil k ní. „Nebyl by to ale problém pro někoho, jako jste vy.“

„Pardon?“

„Dokonale byste té dohodě porozuměla a krom toho mám dojem, že poslední věc, po které toužíte, je věčné štěstí po mém boku.“

Jeho slova ji překvapila i zabořila. „To si opravdu nedovedu představit.“

Svraštil obočí. „S nikým... nebo jen se mnou?“

Teprve teď si uvědomila, koho právě urazila. „Omlouvám se,“ sevřela rty.

„Neomlouvajte se, asi máte pravdu,“ odbyl její rozpaky zasmáním. „Moje obtíž tedy spočívá v tom, že musím najít nevěstu, která by chápala situaci a všechna omezení, ale přitom by dovedla působit věrohodně.“

„To už je dost dlouhý seznam požadavků.“ Začala si přát, aby odešel nebo alespoň nechal odejít ji. S každou uplynulou chvilkou jí připadal o trochu nebezpečnější.

Mlčky sledoval, jak se Hester stahuje do pomyslného bezpečí na druhé straně stolu. „Vy jste určitě diskrétnost sama,“ nadhodil zamyšleně.

„Proč? Protože mám poklizenou na stole?“

„Protože jste dost chytrá, abyste porozuměla omezením takové dohody.“ Zvedl k ní bradu a probodl ji bezostyšně uhrančivým pohledem. „Navíc nemáme žádnou romantickou minulost, do které bychom se mohli zaplést,“ protáhl. „Mohla byste pro mě být přímo dokonalá nevěsta.“

Postřehla v jeho očích ohníčky, jimiž ji vyzýval, aby nekazila hru a přidala se k ní. Hester ale jeho návrh nepřipadal ani trochu zábavný. Odbyla ho odmítavým pohledem a zaryla oči do desky stolu. „Ne.“

„Proč ne?“ Z jeho hlasu vyprchalo pobavení a nahradila ho chladná vypočítavost.

„Nemyslíte to vážně,“ odbyla ho.

„Inu... skoro bych řekl, že ano.“

„Ne,“ zopakovala, její hlas ale už nepůsobil tak sebejistě, jako když jeho nápad odmítla poprvé. Založila si ruce do boků, aby odolala nutkání přecházet nervózně sem a tam po pokoji, a udolala vlnu horkosti, která ji hrozila pohltnout. Bylo to poprvé, kdy ucítila pokušení vystoupit ze zajetých kolejí a zkusit něco nového.

Ani teď nespustil pohled z její tváře. „Co kdybychom se nad tím chvíli zamysleli?“

„O čem chcete přemýšlet?“ optala se s přehrávanou nedůvěrou. „Je to prostě nesmysl.“

„Myslím, že ani ne,“ opáčil klidně. „Myslím, že by to mohlo docela dobře fungovat.“

„Neměl byste si to líp uvážit a nežádat o ruku první ženu, kterou jste dnes potkal?“

„A proč bych vás vlastně nemohl požádat o ruku?“

Pomaloučku se nadechla, aby ztišila nával hněvu. „Nikdo by neuvěřil, že si mě chcete vzít.“

„Pročpak?“

V duchu zaúpěla. „Protože v ničem nepřipomínám ženy, se kterými se stýkáte.“

Znovu po ní sklouzl pohledem, ze kterého ji současně mrazilo a rozpalovalo horkem. „Nesouhlasím.“